

עמ"ת 32001/07/14 - אדריס אבו אלקיעאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

20 יולי 2014

עמ"ת 32001-07-14 אבו אלקיעאן(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט אריאל ואגו
העורר:
נגד
המשיבה:
אדריס אבו אלקיעאן
מדינת ישראל

נוכחים:

העורר וב"כ עו"ד דרויש נאשף

ב"כ המשיבה עו"ד מסעד מסעד

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

העורר נעצר עד תום ההליכים לאחר שהוגש נגדו כתב אישום המייחס לו עבירות של קשירת קשר לפשע, וסיוע ליציאה שלא כדין כאשר מדובר בכך שלכאורה העורר סייע בידי אחיו ואחר נוסף לצאת מהארץ כדי להגיע לסוריה ולהשתתף שם בקרבות, כאשר נטען שהרקע לסיוע שהוגש, הינו בתחום הדעות האיסלמיסטיות הקיצוניות שאוחז בהם העורר, אשר מקורב לאידיאולוגיה הסלפית.

בית משפט השלום, במספר החלטות לאורך ההתדיינות בבקשת המעצר עד תום ההליכים, קבע, שראיות לכאורה קיימות די הצורך שכן היתה לכך הסכמה מצד סנגורו דאז של העורר עם הגשת כתב האישום, וכן לאחר עיון של בית המשפט עצמו בחומר, שהביאו לאותה התרשמות.

לאחר מכן, ומשנקבע שקיימת עילת מעצר, הוזמן תסקיר ונעשה ניסיון לבחון חלופות למעצר. בסופו של יום, מנימוקים המפורטים בהחלטות בית המשפט, הוחלט שלא לשחרר העורר לחלופה כלשהי, ולעוצרו עד תום ההליכים. פרטי התנהלות זו אינם טעונים פירוט כרגע לצורך החלטתי הנוכחית.

כאשר התחלף ייצוגו של העורר, והחל לייצגו בא כח הנוכחי, עו"ד נאשף, הוא ביקש להציף מחדש את סוגיית הראיות לכאורה, הן במישור בדיקתן הפרטנית ועוצמתן, והן בשאלה באיזו מידה הראיות מבססות את האישומים הספציפיים. בית משפט השלום (כב' השופט י.עטר) לא התיר "פתיחה מחדש" של נושא זה מהטעמים שפורטו - ההסכמה שניתנה בשעתו, והתרשמות בית המשפט עצמו מהחומר.

ב"כ העורר ממקד עררו בנקודה זו וטוען הוא שהיה מקום לתת הזדמנות נאותה למייצגי העורר ללבן סוגיית הראיות לכאורה, והוא מצביע על כך שההסכמה שהסנגור הקודם נתן, אף היא היתה מסוייגת במישור מסויים, אולם מעבר לכך, וזו טענה מרכזית - היא ניתנה כבר בשלב הגשת כתב האישום ובקשת המעצר, וטרם שכל החומר צולם ונלמד על ידי הסנגור. ההסכמה ניתנה ככל הנראה משום שבהליכי המעצר החקירתי, נמסר שקיימת הודאה מפורטת של העורר במעשים. יודגש- אותה עת מטבע הדברים הסנגור לא ראה את פרטי אותה הודאה שעליה דובר.

ב"כ העורר דהיום טוען גם שלימוד חומר הראיות וטיעון במישור הראייתי משליך לא רק על עצם קיום הדרישה של ראיות לכאורה בהליך מעצר עד תום ההליכים, אלא יכולה להיות לו השלכה רבתי על היתכנות חלופה וטיבה של חלופה משום שגם כשיש ראיות לכאורה במישור הפורמאלי, הרי אפשר שעוצמתן ומשקלן או שיקולים אחרים כמו קיום דרישה לסיוע או לחיזוק חיצוני או דבר מה נוסף, לפי העניין, יכולים להיות בעלי משמעות גם להחלטה בעניין היתכנות החלופה או טיבה (ואינני בא לטעת מסמרות לגבי המקרה הנוכחי שכן בית משפט זה עסק כעת בפן העקרוני של הערר, ולא נכנס לראיות ולחומרים שבתיק).

כאשר הצפתי את הבעייתיות שאכן קיימת במישור ההסתמכות על אותה הסכמה היסטורית של הסנגור הקודם לגבי הראיות לכאורה, וזאת בפתח הדיון היום, הודיע ב"כ המלומד של התביעה בהגינותו הרבה, שהתביעה אינה עומדת על מניעת ליבון עניין הראיות לכאורה ככל שההגנה רואה בכך צורך וחשיבות ואין המדינה רואה את ההגנה ככבולה באותה הסכמה "היסטורית".

אכן, קיימת בעייתיות בכך שעניין הראיות לכאורה למעשה לא נדון בפני בית משפט השלום, לאור הסכמה שניתנה בשעתו על ידי הסנגור, בטרם עיין בחומר הראיות ויכל לגבש טיעונים מפורטים ונקודתיים כפי שחפץ לעשות כיום עו"ד נאשף. בוודאי, עיון של בית המשפט עצמו בחומר, אינו תחליף להעלאת טענות שההגנה חפצה בהן, ובליבון לגופן.

נדמה, כי בהינתן שהעורר נעצר עד תום ההליכים, ראוי ליתן ההזדמנות לטיעון וביורר סוגיית הראיות לכאורה שיכול שתשפיע במישורים השונים שצויינו, ואולי, כפי שמקווה ההגנה, יוצר שינוי בהחלטה כפי שניתנה.

כמובן, התביעה עומדת על כך שבידה ראיות לכאורה די הצורך, בעוצמה ובאיכות הדרושים לשלב זה, וטענותיה של התביעה שמורות. הסכמתו של ב"כ המשיבה לליבון מחדש של העניין, הינה במישור הדיוני בלבד, משמע, אין התנגדות שההגנה תוכל להעלות טיעוניה ולהישמע במישור ראייתי זה.

אשר על כן, מתקבל הערר במובן זה שעל בית משפט השלום לקיים בהקדם הניתן ולפי יומנם של השופטים התורנים וזאת עוד בשבוע העבודה הקרוב, דיון מחדש בעניינו של העורר אשר יתנהל ראש וראשונה בשאלת הראיות לכאורה.

פועל יוצא מהטיעון ומהחלטה שתתקבל בעניין זה, אין מניעה שכל צד יוכל לעדכן עמדתו או להעלות מבוקשו העדכני גם בהקשר שמעבר לראיות לכאורה ובסוגיות של עילת המעצר וחלופה אפשרית, הכל מתוך ההשלכות הפוטנציאליות של הדיון בראיות.

המזכירות תביא ההחלטה בפני גורמי בית משפט השלום הנכבד על מנת שהתיק ינותב בהקדם לפי ההוראות דלעיל לקביעת דיון.

ניתנה והודעה היום כ"ב תמוז תשע"ד, 20/07/2014 במעמד הנוכחים.

אריאל ואגו, שופט